

EKORRENS BERÅTTELSE

FÖR FINLANDS BARN
UPPTECKNADE AV
MORBROR DOKTORN

EKORRENS BERÄTTELSE

FÖR FINLANDS BARN

UPPTECKNADE

AV

MORBROR DOKTORN

M. Oksanen

*Kanske ett litet frö, ett ord,
som varsamt sänks i barnets bröst,
skall växa till en mäktig röst
till fröjd och gagn för fosterjord!*

HELSINGFORS
A.-B. LILIUS & HERTZBERG

EN ÖRKENS BEHÄTTISIA

FÖR FÖRETAGETS RÄTT

AVSÄNDT TILL

DE RÄTTSLIGA

ÖRKEN

ÖRKEN

HELSINGFORS
AKTIEBOLAGET LILIUS & HERTZBERG
1910

Till min unga vän.

Mitt hem är i susande skogen,
på gungande gren är mitt bo,
i vilket jag vilar förtrogen
med livet på solbelyst mo.

Jag älskar och dyrkar naturen
ur djupet av hela min själ.
Av grönskande grenarna buren
jag trives i skogen så väl.

Där strövar jag kring och där hoppar
i granarnas kronor jag nöjd;
jag sitter i furornas toppar
och spejar från svindlande höjd.

Där skådar jag ängderna alla
långt borta vid skogsbrynets rand,
de bygder, du tacksamt får kalla
ditt dyrbara fädernesland.

Jag färdas kring fastland och öar,
jag strövar längs strömmarnas strand,
längs stranden av blånande sjöar
och hälsar på gårdar ibland.

Nu vill jag så gärna berätta
om vad jag fått skåda för dig.
Så kom att i skogen dig sätta,
min vän! och där lyssna till mig.

Ekorren.

HELSINGFORS.

Mitt land.

Jag vet ett land bland snö och is
ej långt från nordens pol,
där kall och skarp är vinterns bris
och knapp dess bleka sol.

Jag vet ett land i härlig dräkt
i sommarsolens gull,
där morgon blir av afton väckt
till dag av ljus så full.

Jag vet ett land, där kulan höst
gör sinnet tungt, men där
den ljuva vår till varje bröst
ny levnadsglädje bär.

Jag vet ett land med sjöar blå
till många tusental,
och strida forsar, bäckar små
i lummig lövprydd dal;

ett land, där gran och fura stark
ej frukta stormens hot,
där enslig en på stenig mark
dess våld står segt emot.

Där ljuder Finland i det brus,
som du i forsen hör,
så ock i höga furans sus,
då stormen lugnet stör.

Där skimrar Finland i var våg,
som slår mot hemmets strand,
i gyllne rosenskyars tåg
vid horizontens rand.

Där andas Finland i var ton,
var drill i skog och mark,
i dofterna från furumon,
från äng och lummig park.

IMATRA.

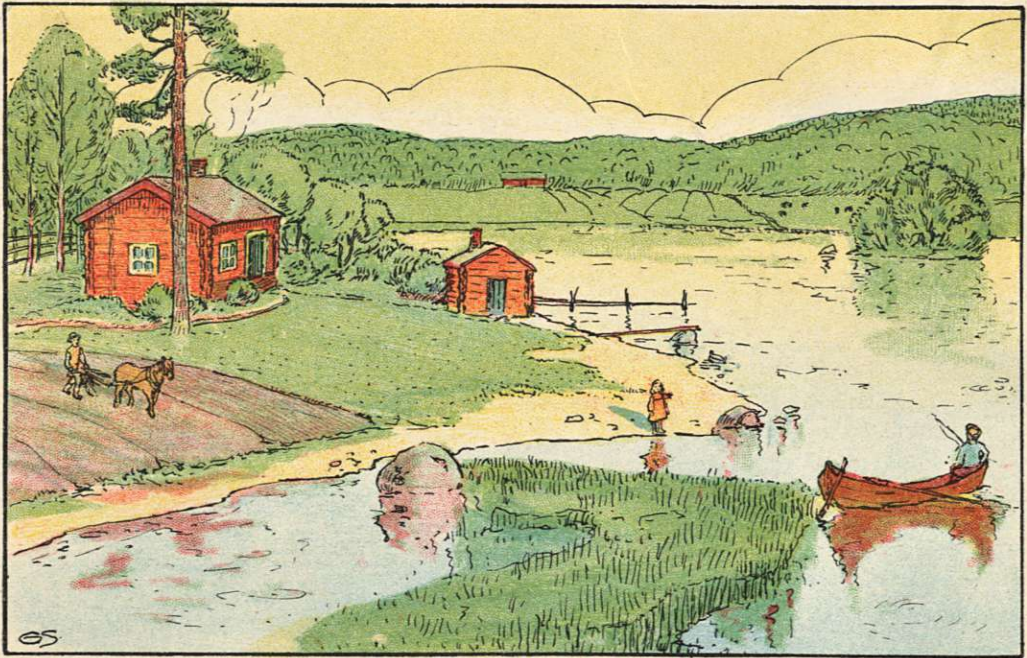
Av Finland fylld är varje barm,
av Finland varje nerv.
Det länar kraft åt varje arm
till fosterländska värv.

Där är i bönen gömt ett ord,
som hjärtat innerst bär.
Om du engång därom blir spord,
Du vet: det Finland är.

TORISEVA I VIRDOIS.

Vid insjöstranden.

Af fosterjord en liten flik
du ser vid liten vänlig vik,
begränsad av den skära skrud,
i vilken våren klär sin brud.

Ej långt från strandens gula sand
där ligger litet åkerland,
och uppå närmsta kullens krön
står stugan invid fura grön.

På åkern reder far sin teg,
och hästen drar med fasta steg
sin plog och lyss till husbonds tal.
Där bortom gårdet göken gal.

Och där vid insjö-vassens rand
en liten pilt med spö i hand
i jullen sitter helt förnöjd;
får han en mört, är stor hans fröjd.

En lekfull fläkt av västanvind
lätt smeker gossens bruna kind;
hans öga följer flötets gång
och öra lyss till fågelsång.

På stranden lilla syster står
med ögon blå och lingult hår
och ropar hem sin stora bror:
»Ren grytan kokar, sade mor.»

Och mjuka molnets vita tåg
sig speglar i den klara våg,
allt medan aftonsolens glöd
med guld bestänker stuga röd.

OUNASTUNTURI.

Vår sommarnatt.

Det natt är, — men böljorna blänka
avspeglande himmelens blå
och växlande bilder oss skänka
av molnen, som komma och gå.

Det natt är, och timmen för vila,
men ljuset ej flytt från vår jord, —
dess strålar från rymden sig sila
på midsommarnatten i nord.

Det natt är, — men fåglarna kvittra
så livfullt på skimrande gren;
det natt är, — men daggpärlor glittra
på mossbelagd stubbe och sten.

Då liden till ända är dagen,
och dragaren, spänd ur sin plog,
ren betar i doftande hagen
och vandrar i svalkande skog;

UTSIKT FRÅN KAJANA BRO.

då sänker sig solen om kvällen
 så sakta mot skogarnas kant
 och gullfärgar gråbruna hällen
 på klippornas stupande brant.

Den sjunker en stund blott bak bärigen
 och skogsbrynets naggade rand,
 och bleknad är gyllene färgen,
 och slocknad är skyarnas brand.

Men snart ses i öster en strimma
 av purpur längs rodnande bryn,
 och åter som förr ser du glimma
 gullkantad den skimrande skyn.

Och nu en sekund blott det dröjer, —
 de nattliga dimmorna flytt, —
 och strålände solen sig höjer
 ur rosiga bäddar på nytt.

Björken.

Gå ut, min vän, en vårens dag
och njut natur i fulla drag!
Gå ut en vacker morgonstund,
då solen stänker gull i lund!

Du får då livet vakna se
och ljuft mot gyllne stråle le;
du får bevittna, hur där går
i skog och mark en fläkt av vår.

Se björken, dyster än i går,
där väntansfull nu redo står
att kläda sig i högtidsskrud,
såsom det anstår vårens brud.

Du ser dess rena, vita stam
sig spänstigt resa rak och stram;
du ser dess krona skimra skönt
och skifta färg från brunt i grönt.

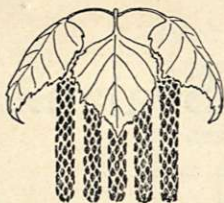
På minsta kvist av varje gren
du ser i morgonsolens sken
mångtusen bruna knoppar små
sig öppna och en tunga få.

Hon ber sin tysta morgonbön
och snart hon växer saftigt grön
vid finkens drill och delar så
sig sist i två »mössöron» små.

Ren innan dagens timmar flytt,
sin skepnad björken helt förbytt;
av livslust sjuder minsta gren
i aftonrodnans purpursken.

Och innan morgondagens lopp
stå tvenne blad ur varje knopp,
två unga friska förbud
till björkens fagra sommarskrud.

Var gång, då björken klär sig grön,
naturen sänder upp en bön,
och livet ler mot hoppets sol
i landet, högt vid nordens pol.

Svalan.

Söders glöd
ro ej bjöd;
längtan låg i sinnet.
Nordens ljus,
skogens sus
levde kvar i minnet.

Första blick
boet fick
högt på stuguväggen,
där det stått
år, som gått,
tätt vid gamla häggen.

Vingars par
luften skar;
kärlek hjärtat tände.
Solen sken
över gren.
Svalan återvände.

Mor som far
lera bar,
skickligt boet redde;
mjuka fjun,
bröstets dun
i dess inre bredde.

Där kom ägg.
Och i hägg
kommo blommor sköna,
doftande,
tjusande,
för att fliten löna.

Fågelmor
låg med stor
omsorg uppå äggen;
dag och natt
utan att
lämna stuguväggen.

Fågelfar
föda bar
åt sin rara maka;
flög så flink,
i en blink
var han där tillbaka.

Lycka rår,
tiden går;
ut ren blommor häggen.
Svalemor
troget bor
i sitt hem på äggen.

Så till sist,
morgonkvist
hörs där något picka;
näbbar små
skalen slå
tills de få en spricka.

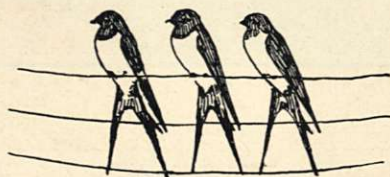
I ett nu
skal i tu;
levande små ungar
sitta där;
moder kär
skal ur boet slungar.

Nu blir fröjd
upp i höjd,
uti bo vid taket.
Pi, pi, pi
hörs däri;
livet där är vaket.

Veckor gå;
barnen få
fjädrar, stjärt och vingar.
Vacker dag
litet lag
sig från boet svingar.

Tomt blir bo.
Hemmets ro
överges och färden
trädes an
bäst den kan
ut i vida världen.

Svala snäll
flyger säll
ut att söka lycka.
Ofärd må
ej dig nå,
ingen nöd dig trycka!

Granen.

Väl känner du granen,
så reslig i höjd,
din käraste vän
ifrån jularnas fröjd,
som står uti skogen,
på gård och vid grind
och röres så sakta
av sommarens vind.

Så prydlig hon är
i sin mörkgröna dräkt,
som ofta din undran
och glädje har väckt;
där högt upp i toppen
hon kottarna bär
och skägglav, som åldriga
grenarna klär.

Då kvällsolen sprider
sitt slocknande ljus,
då talar så underbart
granarnas sus;
det tolkar de känslor,
hos människan bo,
det viskar om längtan,
om hopp och om tro.

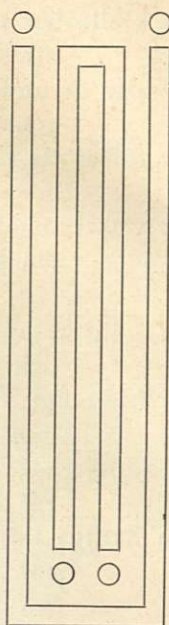
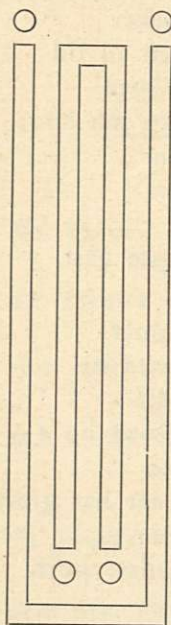
Då solig är himlen
och sinnet i fröjd
sig frimodigt svingar
mot solbelyst höjd,
då sjunger ock granen
en jublande sång
om härliga tider,
som vänta en gång.

Mot himmelen sträcker
sig granen all tid
och stämmer vårt hjärta
till andakt och frid;
och därför till julens
heliga fest
vi bjuda in granen
som käraste gäst.

När dörren sig öppnar
till evighets ro,
då dödsengeln inträtt
i människans bo
och osedd sin skörd
uti hemmet har gjort,
då skyldra två granar
vid avskedets port.

Talgmesen.

Tilt, talt, tilt, talt.
Hu' så kallt!
Vinter är i Norden;
drivan täcker jorden;
köllden ständigt rår.
Småttfolk lida får.

Tilt, talt, tilt, talt.
Mörkt och kallt!
Mat finns knappt i skogen.
Mesen vanan trogen,
ber om litet talg
för sitt stela svalg.

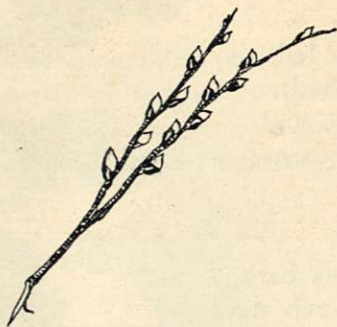
Tilt, talt, tilt, talt.
Överallt
vinden isig viner.
Solen icke skiner;
helt hon glömt oss bort —
dagen är så kort.

Tilt, talt, tilt, talt.
Vinter halt!
Mörkrets makt skall brytas;
köld till värme bytas.
Rättvis ordning rår,
— snart blir åter vår.

Tilt, talt, tilt, talt.
Drivan smalt.
Våren kom med solen,
ända upp till polen;
strödde ut sitt gull
på den bara mull.

Tilt, talt, tilt, talt.
Mes ej svalt!
Allt, vad vintern felat,
sommaren har helat,
helat tusenfalt.
Mat är överallt.
Tilt, tilt, talt.

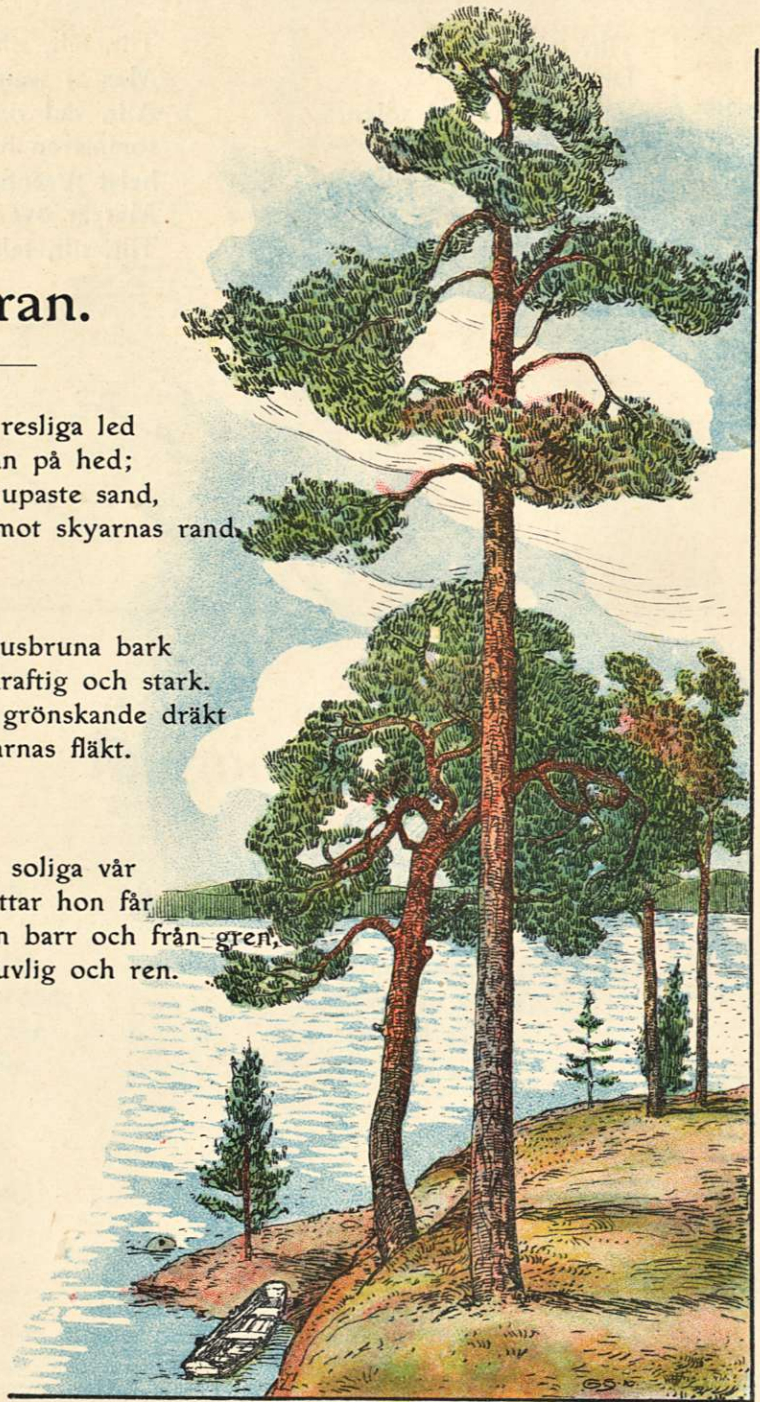

Furan.

Drottning i trädens resliga led
stätlig sig höjer furan på hed;
roten hon sänkt i djupaste sand,
kronan hon sträckt mot skyarnas rand.

Skiftande röd den ljusbruna bark
omsluter stammen, kraftig och stark.
Kronan sin ständigt grönskande dräkt
faller ej av för höstarnas fläkt.

Ljusgröna skott den soliga vår
skänker åt furan; kottar hon får
vällukt omsprids från barr och från gren,
doft så balsamisk, ljuvlig och ren.

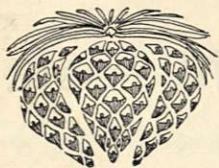
Högt upp i furan stormarnas röst
sjunger så dystert vinter och höst.
Örnen där bygger ensligt sitt bo,
uven där söker trygghet och ro.

Maken till furan, monarkens tall,
furan som drottning erkänna skall,
stammen så rak ej reser i höjd,
vrider sig stundom knotig och böjd.

Timrad av fura med omsorg och nit
stugan blir varm och vacker och vit.
Furans och tallens mäktiga stam,
ställer mot kölden säkraste damm.

Sist utav allt vid kvällstimme sen
solen förgyller med skimrande sken
furornas topp, där på åsen de stå
mörka mot fästets bleknande blå.

Tidigast furan gyllene röd
färgas av morgonrodnadens glöd,
hälsar god morgon sol, som ger ljus,
värme och liv åt det ringaste grus.

Mossan.

På bärget något skimrar
i färg så vackert grå,
där daggens pärla glimrar
inunder fäste blå.

Vad är det väl, som döljer
med fägring allt det grå
och allt det skarpa höljer
med mjuka mattor så?

På mon en matta fager
där ligger präktigt brun
och syns i solens dager
så mjuk, som vävd av dun.

»Jag är en simpel mossas,
som kläder mark och mo,
där mänskofötter krossa
mitt huvud med sin sko.»

På stenen något blänker
så sällsamt friskt och skönt
och hårda ytan skänker
ett täcke härligt grönt.

»Mig mäktar dock ej stinga
föraktets vassa nål.
Fast själv jag är så ringa,
är högt likväl mitt mål!»

»Jag sveper kärr och tuva,
och skyler granens rot;
jag sirar med en huva
vart bärg från krön till fot.»

»Då ålderdomen sträcker
till marken fura stor,
den fallne då jag täcker
med duk, så mjuk som flor.»

»Av djuren uti skogen
så gärna är jag sedd;
jag redar dem så trogen
varenda kväll en bädd.»

»Och då dig själv i mulden
man sänka skall en dag,
jag grön vill kläda kullen,
som döljer dina drag.»

»Den trötte vandrarn trägen,
sin mödas vila värd,
på klippan invid vägen
jag ger en huvudgård.»

»Om dig ej någon minnes
och vet, var man dig lagt,
dock på din grav jag finnes
och håller ständigt vakt.»

Myrstacken.

Vill du se den största flit,
se då på en myra,
hur med omsorg och med nit
hon vet att bestyra.

Se blott denna byggnad där,
runda, stora stacken,
huru full av liv den är,
där den står på backen!

Inne där av barr och strå,
skickligt sammanförda
kamrar byggts, dit myror gå
lossande sin börda.

Deras yngel väntar där
pockande på föda;
för att stilla dess begär
sparas ingen möda.

Ute myror dagen lång,
aldrig trötta, jaga,
och från skogen gång på gång
hem med byte draga.

Vägen upp till stackens topp
är väl många hundra
gångar myrans egen kropp,
så man måste undra

huru denna myra lill'
mäktat stacken bygga,
utan att sig göra ill'
och för mödan rygga.

Alla sticka eller strå
hem till stacken föra.
Ordning råder, envar må
sköta om sitt göra.

Ser du, hemligheten är:
»Enighet ger styrka».
Ren från barndomen hon lär
plikt och endräkt dyrka.

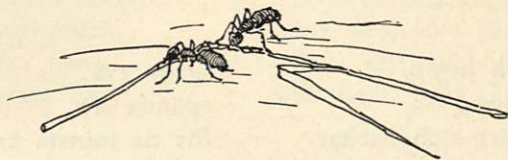
Skickligt timras stacken upp,
och dess inre redes
sinnrikt av en arbetstrupp,
som av målet ledes.

Tusenden av myror små
leva här tillsammans;
över arbetet här rå
städse lust och gamman.

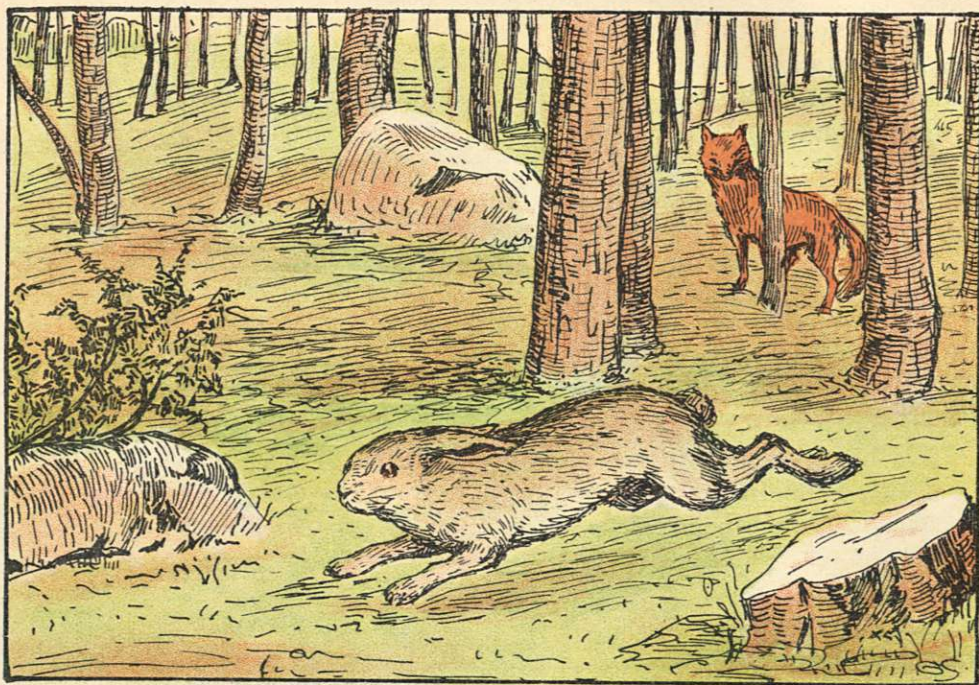
Alla efter målet trå.
Och där är ett vimmel
utav bruna myror små
under sol och himmel.

Alla hava samma mål,
samma maning höra,
ofrid samhället ej tål,
ej att andra störa.

Myran ser sin ära i
att i frid få styra.
Och med häpnad skåda vi
verket av vår myra.

Haren.

Skutt och hopp,
ljudlöst lopp
utmed bärg och backar
med små mjuka klackar,
att ej ovän får
syn uppå hans spår.

Ögon grå
dumma stå,
ständigt glo och undra
och se faror hundra
i var stock och sten
och var stubbes gren.

Öron två
spända stå
för de minsta knäppar
tvenne kluvna läppar,
skälvande kring mund
i var ångeststund.

Fruktan stor
städse bor
hos den lilla haren:
kanske ovän tar 'en
till en munsbit fet,
då man minst det vet?

Men det är,
som det plär:
fega tankar ställa
lätt bedräglig fälla.
Feghet dumhet är!
Det av haren lär!

Hjärtat trött,
ögat slött,
stubbig svans ses slakna;
benen styvna, rakna.
»Enda räddning här
sig att gömma är».

Morgon klar
räven var
ut att benen sträcka.
Listen ville gäcka
enfalden och log
slugt, där fram han drog.

Rädslan styr.
Korsynt, yr
haren huvet gömmer
i ett snår, men glömmet
att för räv så stygg
blottas svans och rygg.

Skutt och hopp,
ljudlöst lopp:
»Livet är i fara!
Benen inte spara
att ej ovän när»!
Hjärtat hastigt slår.

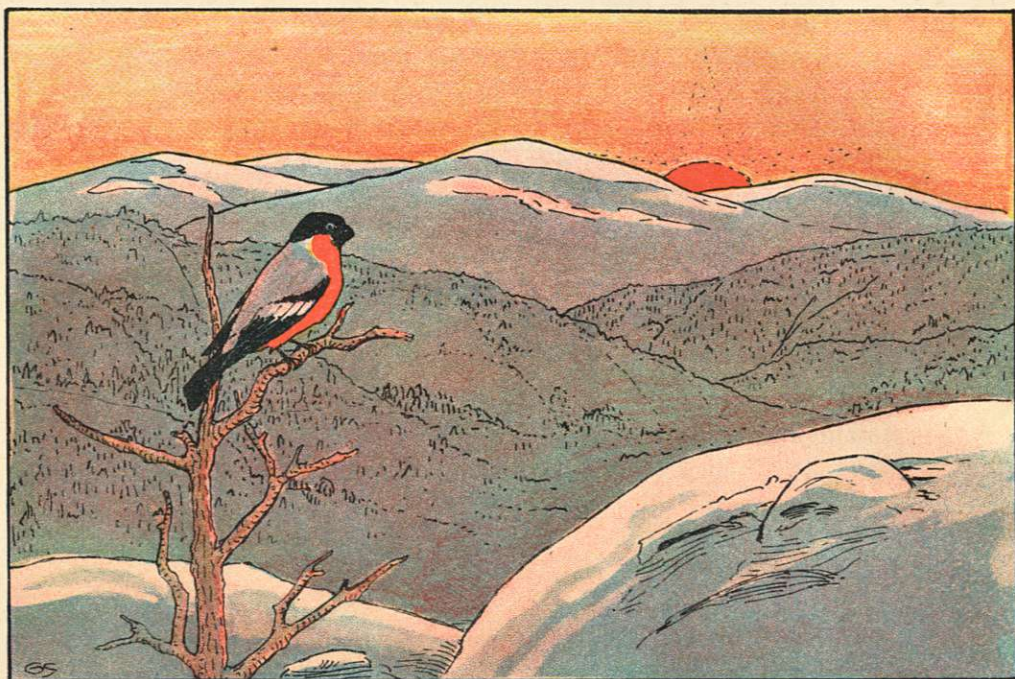
Räven ler,
då han ser
rädslans hjälte glömma
bästa delen gömma.
Och på harstek snål,
när han snart sitt mål.

Ändlöst språng
dagen lång.
Fotens dynor mjuka
skära bli och sjuka.
»Löpa gäller här
allt vad benen bär».

Hjärna tom;
ynkedom!
Lyckans stig ej trädets
utav den, som rädes
Mera vett och mod
lilla hare god!

Domherrn.

Från Lappland kom en vintergäst
så hälgdagsklädd i grannröd väst,
i dammfri, kolsvart sammetsfrack,
på hjässan siden-chapåklack;
kring smala benen han ett par
gråbruna klädesbyxor bar;
dock tänk, med fötter utan skor —
fram stucko domherrns nakna klor.

Så kom han, domherrn, glatt och tryggt
på vingars par i munter flykt.
Ren innan dagen hunnit gry,
var han där kry, som vinterny
och knapprade i gårdens rönn
och fällde bärskal ned på snön
samt rimfrost skakade från gren,
ett skimmerregn i solens sken.

Från stuguvindens fönsterglugg
stack sparven fram sin bruna lugg;
nyss i sin vadmalsjacka grå
han vaknat på sin bädd av strå;
omorgnad än han tänkte på
var föda stode till att få.
Då såg han domherrns röda bröst
och skrek med gäll och bitter röst:

»Vad gör du här, din granna sprätt?
Av bärvin du dig druckit mätt
så hela buken lyser röd;
jag har blott hårt och torftigt bröd.
Vad är det väl för skick och sätt,
att för att synas fin och nätt,
dra' på sig kolsvart sammetsfrack
och bära siden-chapåklack?»

PAATSJOKI.

»Var lugn, min rara gråa vän!
Ej skada gör jag någon — men
det synes mig att avund blott
nu med ditt hjärta makt har fått.
Ej dig i lag jag göra kan.
Naturen gör den ena grann,
den andra grå; på båda två
hon ingen skilnad gör ändå.»

»Jag hälsning för från höga nord,
från frusna toppen av vår jord,
där vintern är en enda natt,
då ständigt dold är ljusets skatt.
Blott kalla norrskenslägor strö
sin glans på hundramila snö,
tills äntligen dit ock kommer vår
och sol på mörkrets välde rår.»

»Jag hälsning för ifrån det land,
där sommarsol i ständig brand
går veckotal på himlens rund
och helt förgäter nattens blund;
där dag ej växlar mer med natt,
men kallar fram en blomsterskatt,
oändligt rik på doft och färg,
på öde kärr, i dal, på bärg.»

»Så hör då, broder sparv, din gäst
Ej häna mer hans röda väst!
Se, nattens mörker fastnat har
på ryggen min, på vingars par;
och att min bringas färg är röd,
det är en skänk av solens glöd,
ett sådant mörker, sådan sol,
de finnas blott vid nordens pol.»

»När vinternatten börjar mörk
att hölja Lapplands tall och björk,
ifrån dess mörker jag då flyr
och söderut min kosa styr.
När hemma kölden är för hård,
jag strövar här från gård till gård
och söker mat av rönnens bär,
dem du, min vän, dock ej förtär.»

»Så får jag ifrån strand till strand
beskåda detta sköna land,
där kär för mig är varje bygd,
som vänligt bjuder mig sitt skygd.
Men varje gång, det bliver vår,
jag till min hembygd åter trår
och bygger där på Lapplands mo
i nattlös sommardag mitt bo.»

Spindelnätet.

Spindeln han spinner sitt finfina nät
i skog så tät,
i natt så mörk.

Han fäster sin tråd vid den grönskande björk
och sänker sig se'n
från björkens gren
så lätt och försigtigt i allsköns frid
till stubben invid.

Här fäster han åter sin finfina tråd.
Men tiden är bråd;
han skyndar åstad
och klättrar så skickligt till närmaste blad
samt rör sig så flink,
att ren i en blink
han knyter ånyo en maska så tät
i osynligt nät.

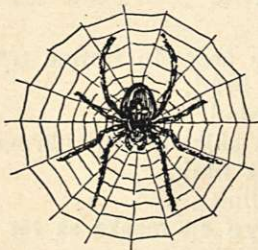

Så knyter han nätet med omsorg och flit
i själviskt nit.
Då dagen sen gryr,
han drager sig undan till gömman och flyr,
sig lägger på lur
och väntar på tur.
Han hoppas att flugan skall flyga så stinn
i nätet in.

Så ligger han stilla och lurar på rov,
den stygga bov.
Han tänker och tror
att nätet, han spunnit med skicklighet stor,
ej någon ser,
att flugor fler,
må flyga emot det och fastna däri,
hans byte bli.

Men daggen, som glimmar på stängel och strå,
sig lägger också
så skimrande tät
kring trådarnas väv i det finfina nät.
Då morgonen gryr
och skymningen flyr
för solen — det nät, som för ögat ej fanns,
nu glimmar i glans.

Men spindeln han ligger där ständigt på lur
och väntar på tur.
Men icke det gick,
som spindeln det väntat; alls intet han fick.
Hur listigt man än
i mörkret, min vän!
må spinna sitt nät, det av ljuset så visst
dock blottas till sist.

PUNKAHARJU.

Gemensamt fosterland.

Där i norden granen reser
hög sin mörka topp i skogen;
ser du, vid hans sida liten
följeslagarinna trogen,

Som ett tempeltorn han höjer
upp mot himmelen sin spira;
blyg linnea nöjes med att
tuvan vid hans rötter sira.

Än i bistra vinterfrost
lika grön sig granen sträcker,
medan blomman tätt vid tuvan
sig med drivans mantel täcker.

Sol och sommar åter båda
vacker högtidsskrud förära:
granen granna röda kottar
och linnean klockor skära.

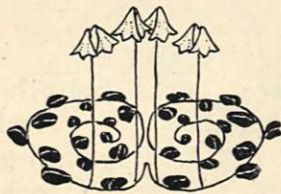

ÅBO DOMKYRKA.

Samma fosterjord dem ammat,
båda närt med sina safter,
ifrån samma modersbarm de
sugit sina levnadskrafter;

han, ett resligt träd i skogen,
hon, en liten blomsterslinga;
han sin lott fick bland de starke,
hon ibland de små och ringa.

Men en egen tjusning båda
de åt nordens skog förläna.
Han, den starke, hon, den späda,
samma fosterland dock tjäna.

Björnen.

I nejden något brummar
och skogens sus förstummar;
i Finlands ödemark
där vandrar björnen stark.

Han känner bygdens marker
och älskar sina parker,
där stack och lingonris
ge honom daglig spis.

Han lämnat nyss sitt ide
av granris byggt och vide.
Han vaknat upp till vår,
han liv och frihet trår.

Med styrka utan like,
som kung uti sitt rike,
han stolt sitt huvud bär,
han härskar ensam här.

Han skall för födan svara
för sig och barnaskara;
för släktets framtid här
han ensam ansvar bär.

Dock är så fromt hans lynne,
av lugnt och saktligt kynne,
om blott han får i ro
i fädrens bygder bo.

Han brummar av förtjusning
så glatt vid dagens ljusning;
de små han klättra lär
och äta barr och bär.

Han vandrar uppför backen
till stora, bruna stacken;
en läcker frukost där
åt honom dukad är.

Så njutes hemmets glädje.
Ja! Skaparen tillstädje
att han den njuta må
i ro med sina små!

Men vågar någon håna
hans makt och hotar råna
hans hem, han känna får
vad skogens kung förmår.

Han spärrar gap och tänder
och vreda blickar sänder
mot den, som honom stör
och vid hans ide rör.

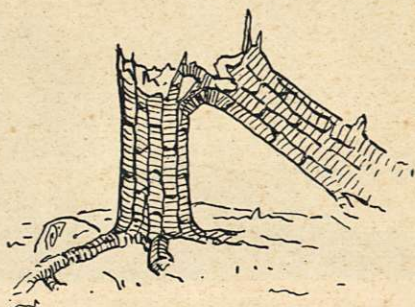
Med jättelika ramar
han honom sönderkramar,
sen några vilda bett
med kraftig tand han gett.

När så han är till sinne,
han känner djupt därinne,
att han har rätt att slå
dem, som mot honom stå.

Ty mot hans hem de tågat,
dess rätt de kränka vågat
och därför, då han slår,
han dubbla krafter får.

Lär andras rätt att akta
och aldrig eftertrakta,
så slipper du också
att känna björnen slå!

MUHOS VID ULEÄLV.

Mullvaden.

Då solen sig gömt bakom skogen
och bonden gått hem ifrån plojen
i åkern där något sig rör,
fast ingen det ser eller hör.

I marken så hemligt där gräves,
ett nät utav gångar där väves;
där gnagas på rötter och brådd
till skada för lantmannens sådd.

Det gnagas med giriga munnar,
dem hungern ej vila förunnar;
otrolig en iver där bor
i mullvadens ljusskygga klor.

Då dagen, den soliga, bräcker,
till arbete lantmannen väcker,
till djupet då mullvaden flyr,
ty ljuset som pesten han skyr.

När natten hans uppsåt fördöljer
och trakten i mörker omhöljer,
då undermineras dess mark
av mullvadens spade så stark.

Den sådant i mörker bedriver,
åt honom dock arbetet giver
en prägel, som röjs i hans blick,
hans uppsyn och hela hans skick.

Och länge det mer ické dröjer,
tills brådden, den vissnade, röjer
hur nesligt i mörker och natt
man stal av oss odlingens skatt.

Se mullvadens lemmar, de breda
så skamligt förvridna och sneda!
Med ärliga ögon ej mer
på någon den brottslige ser.

Enen.

I sanden vid stenen,
där kargast är jord,
se där växer enen,
en prydnad i nord.
I magraste mullen
på torraste mo,
där har han på kullen
sitt hemvist och bo.

Där skog ej kan lämna
ett värnande skygd,
är klippornas rämna
hans fädernebygd.
Djupt roten han tränger;
med fastaste band
vid torva han hänger
och fädernesland.

Där vindarna väsa
vid klippornas kant,
och vågorna fräsa
mot stupande brant;
där stormarna stämma
sin hotande sång,
han känner sig hemma
i bärgskreva trång.

Då ovädret rycker
om krona och rot,
allt fastare trycker
han endast sin fot;
höststormen blott böjer
hans spänstiga stam,
men åter den höjer
sig smidig och stram.

Med barrsmyckad krona,
så präktig och skön,
han ständigt ses trona
på klippornas krön.
För våldet hans sinne
ej vika förmår;
i barmen djupt inne
ett hjärta där slår.

Hur stormarna ryta,
han älskar sitt land;
ej vill han det byta
mot främmande strand.
Blott här kan han leva —
ej ryckes hans rot
ur hembygdens skreva
trots stormarnas hot.

KAMMIOVUORI I TAVASTLAND.

Stenen.

Du vandrar stenen kallt förbi,
men orätt gör du visst däri.
Du känner honom ej; du vet
ej hårda stenens hemlighet.

Du tror att han är hård och kall
och att han saknar känsla all,
att han ej något hjärta fått,
som ömma kan för andras lott.

Du säkert honom orätt gör;
döm efter ytan ej, men hör
hur dig han gagnar och ditt land;
nog ändrar du din dom ett grand.

Vem ser vad sig i honom rör?
Hans tankes röst ej någon hör;
fast till det yttre kall han är,
vem vet, vad han dock innerst bär?

Hans sätt att räcka hjälpsam hand
är icke byggt på känslöbrand,
men dig han bjuder säker grund
för eget hem, för bostad sund.

Ställ honom som din byggnadsfot!
Han bär din stuga utan knot.
Av honom bygg din spiselvrå!
Han värme ger ditt hem också.

VIBORGS SLOTT.

Än är dock ej hans saga all.
Han gömmer mången dyr metall,
och idogt arbet' lönar huld
så väl med silver som med guld.

Av sten bestå de tusen bärg,
som ge ditt land dess form och färg.
Förutan dem ett intet är
så sjöarnas som havets skär.

Ditt land dess ryggrad stenen ger,
att tryggt mot framtiden det ser;
och lyssnar du, du hör en röst,
som talar så ur stenens bröst:

»Det evigas symbol, består
jag än när annat allt förgår,
när vissnat är vartenda strå
och trädens kronor kala stå.»

»När hösten härjat, landets mærg
dock ännu finnes i dess bärg;
och hotas det av sorg och nöd,
den hårda stenen blir dess stöd.»

Is. barnlitt. 3.

Oker-Blom

KANSALLISKIRJASTO-KANSALLISKOKOELMA

120 102 1549

Af samma författare har på vårt förlag tidigare utkommit:

HÅLSAN ÄR MIN BÄSTA VÄN 3:50

PRIS FMK 3:50

LILIUS & HERTZBERGS
FÖRLAG